

ERIN HUNTER

SOTURI- KISSAT

KELTAHAMPAAN
SALAISUUS

ERIKOISSEIKKAILU

WSOY

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, SUPER EDITION: YELLOWFANG'S SECRET

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, SUPER EDITION: YELLOWFANG'S SECRET

Text copyright © Working Partners Limited 2012

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2022

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2016

ISBN 978-951-0-49724-1

Painettu EU:ssa

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

VARJOKLAANI

Päällikkö	SETRITÄHTI – hyvin tumman harmaa kolli, jolla on valkea vatsa
Varapäällikkö	KIVIHAMMAS – harmaa raidallinen kolli, jolla on pitkät hampaat
Parantaja	SALVIAVIIKSI – valkoinen naaras, jolla on pitkät viikset
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) VARISHÄNTÄ – musta raidallinen naaras SANIAISJALKA – vaaleanoranssi kolli, jolla on tummanoranssit jalat (KELTAPENNUN isä) KAARISILMÄ – harmaa mustaraidallinen kolli, jonka silmän yli kulkee leveä raita; SAMMAKKOTASSUN mestari PAATSAMAKUKKA – tummanharmaan ja valkoisen kirjava naaras; SALAMANTERITASSUN mestari MUTAKYNSI – harmaa kolli, jolla on ruskeat jalat KONNAHYPPY – tummanruskea kirjava kolli, jolla on valkoisia laikkuja ja valkoiset jalat; SAARNITASSUN mestari NOKKOSTÄPLÄ – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia täpliä HIIRISIPI – paksuturkkinen musta kolli KAURISLOIKKA – harmaa raidallinen naaras, jolla on valkoiset jalat

	PIHKALEHTI – tummanoranssi naaras, jolla on ruskeat jalat ja korvat PEIPPOLENTO – mustavalkoinen kolli TUISKUSIIPPI – täplikäs valkoinen kolli LISKORAITA – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on valkoinen vatsa
Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) SAMMAKKOTASSU – tummanharmaa kolli SALAMANTERITASSU – mustaoranssi naaras SAARNITASSU – vaaleanharmaa naaras
Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja) SULKAMYRSKY – ruskea raidallinen naaras (RISAPENNUN ja KARSIPENNUN emo) KIRKASKUKKA – oranssi raidallinen naaras (KELTAPENNUN , PÄHKINÄPENNUN ja PIHLAJAPENNUN emo) LÄISKÄPILVI – harmaavalkoinen naaras
Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään) PIKKULINTU – pieni kellanpunainen raidallinen naaras LISKOHAMMAS – vaaleanruskea raidallinen kolli, jolla on yksi käyrä hammas HOPEALIEKKI – oranssiharmaa naaras (KIRKASKUKAN emo)

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	MÄNTYTÄHTI – punaruskea kolli, jolla on vihreät silmät
-----------	---

Varapäällikkö	AURINKOKAJO – kirkkaanoranssi kolli, jolla on keltaiset silmät
Parantaja	HANHISULKA – pilkullinen harmaa kolli, jolla on vaaleansiniset silmät; SULKATASSUN mestari
Soturit	KIRJOHÄNTÄ – kilpikonnakuviainen naaras KYYHAMMAS – laikukas ruskeankirjava kolli KELTATÄPLÄ – vaaleanharmaa raidallinen kolli PUOLIHÄNTÄ – iso tummanruskea raidallinen kolli PIKKUKORVA – harmaa kolli, jolla on hyvin pienet korvat PUNARINTASIIPI – pieni ruskea naaras; LEOPARDI-TASSUN mestari PÖRRÖTURKKI – musta kolli; LAIKKUTASSUN mestari TUULISPÄÄ – harmaa raidallinen kolli
Kuningattaret	KUUKUKKA – hopeanharmaa naaras UNIKKOAMU – pitkäkarvainen tummanpunainen naaras
Klaanin- vanhimmat	RUOHOVIKSI – vaaleanoranssi kolli, jolla on keltaiset silmät TÖPPÖJALKA – ruskea, hiukan kömpelö kolli, jolla on meripihkanväriset silmät KIURULAULU – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on vaaleanvihreät silmät

TUULIKLAANI

Päällikkö	KANERVATÄHTI – vaaleanpunertavan harmaa naaras, jolla on siniset silmät
Varapäällikkö	RUOKOSULKA – vaaleanruskea raidallinen kolli
Parantaja	HAUKKASYDÄN – kivenharmaa kolli, jolla on tummanruskeita pilkkuja
Soturit	AAMURAITA – vaalea kullankirjava naaras, jolla on kermanvärisiä raitoja; PITKÄTASSUN mestari PUNAKYNSI – punaruskea kolli; PÄÄSTÄISTASSUN mestari
Klaanin- vanhimmat	VALKOMARJA – pieni puhtaanvalkoinen kolli

JOKIKLAANI

Päällikkö	RAETÄHTI – paksuturkkinen harmaa kolli
Varapäällikkö	SIMPUKKASYDÄN – täplikäs harmaa kolli
Parantaja	MAITOTURKKI – harmaavalkoinen kirjava naaras; VATUKKATASSUN mestari
Soturit	VÄREKYNSI – mustan ja hopean kirjava kolli PUUTURKKI – ruskea kolli PÖLLÖTURKKI – ruskeavalkoinen kolli SAUKKOTÄPLÄ – valko-vaaleanoranssi naaras
Kuningattaret	LILJAVARSI – vaaleanharmaa kuningatar; VÄÄRÄ- PENNUN ja TAMMIPENNUN emo

OKRAHÄNTÄ – vaaleanruskea naaras, jonka
kuonossa on kellanpunaisia harmaajuovaisia
laikkuja

Klaanin-
vanhimmat

TAIMENKYNSI – harmaa raidallinen kolli

KLAANIEN ULKOPUOLISIA KISSOJA

MARMELADI – iso kellanpunainen kolli

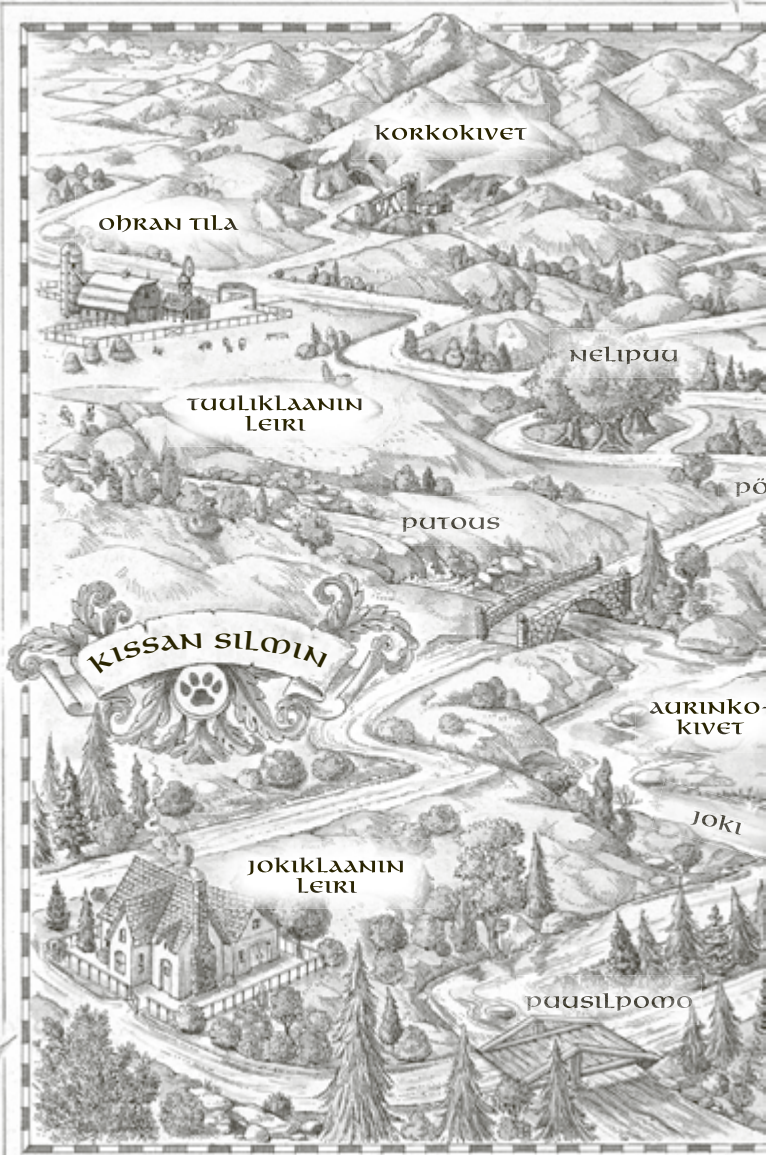
KEIJU – pörröinen valkoinen naaras

PUNA – oranssi naaras

JÄRKÄLE – harmaa kolli

NÄRHI – vanhahko mustavalkoinen naaras

HENKKA – tummanruskea raidallinen kolli

korkokivet

ohran tila

tuuliklaanin
leiri

nelipuu

putous

KISSAN SILMIN

aurinko-
kivet

joki

jokiklaanin
leiri

pausilpomo

haaskala

varjoklaanin
leiri

akkospolku

llöpuu

suuri
vuorivaahtera

myrskyklaanin
leiri

käärme-
kivet

hiekkakuoppa

korkea-
männyt

kaksijalkala

KLAANIT

myrskyklaani

jokiklaani

varjoklaani

tuuliklaani

tähtiklaani

pohjoinen

TUULIALAN
MAATILA

HUIDENSORMET
(hylätty kaivos)

POHJOIS-HALTIALAN TIE

TUULIALAN
NUMMI

VELHONNOTKO

VELHONLOIKKA

KAKSIJALAN SILMIN

VIHTORIN
MAATILAN
LEIRINTÄALUE

VIHTORIN
MAATILA

PAALUJOKI

VIHTORINKUJA

pohjois-
haltialan
kaatopaikka

TUULIALANTIE

valkokauriin
metsä

paalukylän metsä

paalukylän saha

paalukylä

MAASTO

Lehtimetsää

havumetsää

suota

kivikkoa

polkuja

POHJOINEN

ESINÄYTÖS

TÄHDET LOISTIVAT isoon luolaan sen katossa olevasta risareunaisesta reiästä. Heikossa hopeanhohteessa erottui juuri ja juuri luolan keskellä töröttävä korkea kivi ja sen ympärillä korkeuksiin kohoavat kiviseinät ja yhdellä sivulla ammottava musta onkalo. Varjot onkalon suulla tihenivät, ja tunnelista astui luolaan kuusi kissaa. Joukkoa johtanut täplikäs harmaa kolli, jonka turkki oli epäsiististi takussa, tassutti kivellet ja kääntyi toisia kohti.

”Salviaviiksi, Haukkasydän ja Maitoturkki”, hän aloitti nyökäten kullekin vuorollaan, ”me, neljän klaanin parantajat, olemme tulleet tänne suorittamaan yhdet tärkeimmistä menoistamme: nimittämään uuden parantajaoppilaan.”

Kaksi muuta kissaa viivytteli tunnelinsuulla silmät hämärässä suurina. Toinen siirteli käpäliään kuin ne olisivat uhanneet jäätyä kiinni kylmään kivilattiaan.

”Tähtiklaanin tähden, Hanhisulka, jatka jo”, Haukkasydän jupisi nykäisten kärsimättömästi häntäänsä.

Hanhisulka mulkoili häntä ja kääntyi sitten kahden tunnelinsuulla odottavan nuoren kissan puoleen. ”Sulkatassu, oletko valmis?” hän kysyi.

Isompi kissoista, hopeanharmaa kolli, nyökkäsi hermostuneena. ”Luulisin”, hän naukaisi.

”Tule siis tänne Kuukiven eteen seisomaan”, Hanhisulka käski. ”Pian on aika vaihtaa kieliä Tähtiklaanin kanssa.”

Sulkatassu epäröi. ”Mutta kun... kun minä en tiedä mitä sanoisin, kun tapaam esi-isät.”

”Kyllä sinä tiedät”, sanoi toinen nuori kissa, jonka turkki hohti valkeana. Hän kosketti Sulkatassua kuonollaan lapaan. ”Se on varmasti mahtavaa. Ihan niin kuin silloin, kun minusta tuli Maitoturkin oppilas!”

”Kiitos, Vatukkatassu”, Sulkatassu sanoi hiljaa.

Hän asteli Hanhisulan luo, ja Salviaviiksi, Maitoturkki ja Haukkasydän jäivät istumaan parin hännänmitan päähän. Vatukkatassu asettui mestarinsa viereen.

Yhtäkkiä kuu ilmestyi näkyviin katossa olevaan reikään ja luolan täytti häikäisevä valkoinen valo. Sulkatassu pysähtyi ja räpytteli ällistyneenä silmiään, kun Kuukivi heräsi eloon, leimahti säkenöimään hopeisena.

Hanhisulka astui Sulkatassun eteen. ”Sulkatassu”, hän maukui, ”haluatko vihkiytyä Tähtiklaanin saloihin Myrskylaanin parantajana?”

Sulkatassu nyökkäsi. ”Kyllä”, hän vastasi hengästyneesti kähisten. Hän selvitti kurkkuaan ja yritti uudelleen. ”Haluun.”

”Seuraa siis minua.”

Hanhisulka kääntyi, kutsui Sulkatassua hännällään ja otti muutaman askelen lähemmäs Kuukiveä. Hänen vaaleansiniset silmänsä loistivat kuin kaksi kuuta. ”Tähtiklaanin soturit, tuon eteenne tämän oppilaan. Hän on valinnut parantajan polun. Suokaa hänelle viisautenne ja näkemyksenne niin että hän pystyy ymmärtämään tienne ja parantamaan klaanissaan tahtonne mukaan.”

Hän näpäytti häntäänsä Sulkatassulle ja kuiskasi: ”Käy makuulle tähän ja paina nenäsi vasten kiveä.”

Sulkatassu totteli oitis, asettui lähelle kiveä ja kurkotti koskettamaan sen kimmeltävää pintaa nenällään. Muut parantajat siirtyivät hänen viereensä ja kävivät samalla tavoin kiiven ympärille. Hiljaisuuden vallitessa häikäisevän kirkkaassa valossa uusi parantajaoppilas sulki silmänsä.

SULKATASSUN SILMÄT rävähtivät auki ja hän hyppäsi käpälilleen. Hän oli rintaansa myöten vehreässä ruohikossa aukiolla jossakin aurinkoisessa metsässä. Ylhäältä kuului puiden huminaa lämpimässä tuulessa. Ilma oli täynnä riistan ja kosteiden saniaisten tuoksua.

”Hei, Sulkatassu!”

Nuori kolli käännähti ympäri. Häntä lähestyi ruohikossa ruskean ja valkoisen kirjava, sinisilmäinen naaras, joka lähemmäs päästyään sipaisi häntä ystävällisesti hännällään.

Sulkatassu tuijotti silmät pyöreinä. ”M-Malvaturkki!” hän henkäisi. ”Minulla on ollut sinua niin ikävä!”

”Olen kyllä nyt Tähtiklaanin soturi, mutta olen silti aina kanssasi, kultaseni”, Malvaturkki kehräsi. ”Mukavaa nähdä sinua täällä. Toivottavasti tulet monesti uudelleenkin.”

”Sitä minäkin toivon”, Sulkatassu vastasi.

Malvaturkki jatkoi eteenpäin ruohikossa kahlaten, kunnes saapui puiden ja niiden luona odottavan kellanpunaisen kollin luo; sitten Tähtiklaanin kissat katosivat yhdessä aluskasvillisuuden sekaan. Siinä vieressä kyyhötti pienen lammin reunassa vielä yksi Tähtiklaanin soturi vettä latkimassa. Äkkiä näkyviin ilmestyi orava, joka pinkaisi aukion poikki ja vilahti tammenrunkoa pitkin ylös kaksi Sulkatassun tähdenhoitoista esi-isää kannoillaan.

Sulkatassu kuuli jonkun huutavan taas nimeään. ”Hei, Sulkatassu! Tännepäin!”

Sulkatassu vilkaisi aukiolle. Hänen katseensa osui mustaan kolliin, joka oli melkein näkymättömissä paatsamapensaalla. Kolli oli pieni ja laiha, ja hänen kuononsa oli jo harmaantunut.

Kolli viittilöi hännällään. ”Tännepäin!” hän toisti hiljaisella mutta painokkaalla äänellä. ”Oletko juuttunut tassuistasi maahan?”

Sulkatassu tarpoi pitkän ruohikon poikki kollin luo. ”Kuka sinä olet? Mitä haluat?”

”Nimeni on Myyränturkki”, kissa vastasi. ”Minulla on sinulle viesti.”

Sulkatassun silmät levisivät. ”Viesti Tähtiklaanilta, jo aivan näin ensi kerrallani täällä?” hän hämmästeli. ”Vau, aika hienoa.”

Myyränturkki murahti ärtyneesti. ”Tuskinpa olet tuota mieltä, kun kuulet asian.”

”Kerro lisää.”

Myyränturkki katsoi häneen jäätävillä vihreillä silmillään. ”Pimeät voimat ovat tulossa”, hän kähisi, ”sellaiset jotka voivat tunkeutua aivan Myrskyklaanin ytimeen. Ja niiden tuoja on eräs Varjoklaanin parantaja.”

”Mitä?” Sulkatassun ääni kohosi kimeäksi vinkaisuksi. ”Ei voi olla. Eihän parantajilla ole vihollisia eikä heistä ole harmia muille klaaneille.”

Myyränturkki ei ollut kuulevinaan. ”Kauan sitten minä olin Varjoklaanin parantaja”, hän jatkoi. ”Teimme klaanitoverieni kanssa suurta vääryyttä toiselle klaanille – klaanille joka kuului metsään yhtä lailla kuin mekin mutta joka häädettiin pois, koska olimme niin itsekkäitä ja kovasydämiisiä. Tiesin silloin että teimme väärin, ja olen odottanut kauhulla, milloin klaanit saisivat rangaistuksensa.”

”Rangaistuksen? Millaisen?” Sulkatassu kysyi käheällä äänellä.

”Sen aika on tullut!” Myyränturkin vihreät silmät olivat suurina, ja hän tuntui katselevan johonkin kaukaisuuteen. ”Varjoklaanin sydäimestä vuotaa myrkkyä, joka leviää kaikkiin muihin klaaneihin.” Hänen äänensä muuttui pehmeäksi, aavemaiseksi vaikerrukseksi. ”Metsää riepottelee veren ja tulen myrsky!”

Sulkatassu tuijotti kissavanhusta kauhuissaan. Ennen kuin hän ehti sanoa mitään, saniaisten seasta asteli paatsamapensaalle voimakas mustavalkoinen kolli.

”Myyränturkki, mitä sinä oikein teet?” tulija kysyi tiukasti. ”Miksi sinä lavertelet tuota Myrskyklaanin oppilaalle? Et sinä tiedä, onko sen aika nyt!”

Myyränturkki tuhahti. ”Lommovatsa, sinä olit oppilaani, uskallakin unohtaa se! *Tiedän*, että olen oikeassa.”

Lommovatsa vilkaisi Sulkatassuun ja sitten taas Myyränturkkiin. ”Asiat ovat nyt toisin”, hän maukui.

”Millä tavoin? Mitä on tulossa?” Sulkatassu kysyi ääni väristen.

Lommovatsa sivuutti kysymykset. ”Ei ole mitään syytä rangaista Varjoklaania”, hän jatkoi. ”Siitä on jo niin kauan. Parantajien laki pitää huolen siitä, että klaanit ovat turvassa.”

”Hölmö sinä olet”, Myyränturkki murisi. ”Parantajien laki ei pysty *mitenkään* suojelemaan klaaneja.”

”Et sinä sitä voi tietää!” Kun Myyränturkki ei vastannut, Lommovatsa kääntyi Sulkatassun puoleen. ”Ole hyvä äläkä puhu tästä mitään”, hän maukui. ”Ei ole syytä lietsoa pelkoa, koska tulevaisuus on hämärän peitossa jopa Tähtiklaanilta. Lupaa, ettet kerro tästä kenellekään klaanitoverillesi. Vanno se esi-isiesi henkien kautta!”

Sulkatassu räpäytti silmiään. ”Minä vannon”, hän kuiskasi.

Lommovatsa nyökkäsi. ”Kiitos, Sulkatassu. Näkemiin.” Hän puski Myyränturkin käpälilleen ja talutti tämän metsään.

Sulkatassu jäi katselemaan heidän peräänsä. Parin silmänräpäyksen kuluttua hän kömpi ulos paatsamapensaasta ja hoiperteli aurinkoiselle aukiolle. ”Puhuipa Myyränturkki totta tai ei, niin ei siinä ole mitään järkeä!” hän maukui ääneen. ”Miten Myrskyklaania voisi uhata joku Varjoklaanin parantaja?”

»Edessä on pimeys!
Varo kissaa jolla on verta käpälissään!»

Varjoklaanilaisnaaras Keltahammas saa soturinimensä, mutta pian hän tajuaa, että hänestä onkin määrä tulla parantaja. Häntä alkavat piinata enneunet, ja samalla Varjoklaani ajautuu kohti hirmuvaltaa, jossa heikoilla ei ole sijaa. Voiko kukaan pysäyttää pahaa? Keltahampaan varjelema salaisuus on kohtalokas – niin klaanille kuin hänelle itselleen.

Keltahampaan salaisuus on itsenäinen erikoisseikkailukirja, joka kertoo Keltahampaan elämästä ennen hänen liittymistään Myrskyklaaniin.

Kannen kuva: Owen Richardson